

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Του Ιάσωνα Κουτούφαρη-Μαλανδρινού

Antonello da Messina, *Ο Άγιος Ιερώνυμος στο Σπουδαστήριό του*, 1474-1475.

Στην Δύση λέγανε παλιά μιά ιστορία, πως ένα δυνατό και γενναίο λιοντάρι είχε την ατυχία να πατήσσει ένα αγκάθι. Ανήμπορο καθώς σερνόταν συνάντησε έναν Άγιο, ο οποίος αμέσως προθυμοποιήθηκε να αφαιρέσει το αγκάθι και να κλείσει τις πληγές του. Το λιοντάρι τον ακολουθούσε έκτοτε σαν κατοικίδιο, πιστεύοντας ότι η ευγνωμοσύνη του θα τού εγγυόταν την παντοτινή αγάπη του Αγίου.

Εν τούτοις, ο Αντονέλλο ντα Μεσσίνα, χρόνια αργότερα, αποτύπωσε μία διαφορετική εικόνα.

Ο κόσμος αλλάζει έξω από τα παράθυρά του, αλλά ο αποκομμένος από τα εγκόσμια Άγιος, ντυμένος την πορφυρή πολυτέλεια, το μαθαίνει –άν το μαθαίνει– μέσα από τα βιβλία. Τα αγριόχορτα του κήπου του θεριεύουν όσο εκείνος φροντίζει επιμελώς φυτά εσωτερικού χώρου. Αντί για την λατρεία του λιονταριού, εκείνος προτιμά την ψυχρή μα κομψή αγάπη μιάς γάτας.

Κάτι αντίστοιχο δηλαδή με αυτό που συνέβη

στην «Κεντροαριστερά». Έδωσαν στον λαό ψίχουλα κι αυτός τούς αποθέωσε. Ύστερα κλείστηκαν στα σπουδαστήριά τους: πρόδωσαν τους ανθρώπους και εξετίμησαν τις έννοιες. Είναι οι 59 προσωπικότητες που οραματίζονται την ανασυγκρότηση της «Κεντροαριστεράς», που επιθυμούν την «ανάπτυξη», που επιδιώκουν ένα μερίδιο στην «ευρωπαϊκή ολοκλήρωση». Από την περισπούδαστη ξύλινη έδρα τους μπορούν να μονολογούν στον δημόσιο διάλογο, μακριά από την φωτιά της πολιτικής, μακριά από την κριτική των πολιτών, μακριά από την αγωνία της καθημερινής κοινωνικής αντιπαράθεσης. Ενστερνιζομένοι την θεωρία των δύο άκρων, προσπαθούν να ισορροπήσουν ανάμεσα στην «Δεξιά» και την «νεοκομμουνιστική Αριστερά», ανάμεσα στον εαυτό τους και στο παρελθόν τους.

Κι όμως. Εκείνοι μπορεί να λησμόνησαν την πραγματικότητα, αλλά αυτή δεν τους ξεχνά. Κοιτάζτε στον πίνακα, δεξιά στο βάθος: κάτω από την ακινησία των γοτθικών αψίδων, το λιοντάρι πλησιάζει αγριεμένο...

Δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα

Σύγχρονη Έκφραση

στις 22 Δεκεμβρίου 2013.